

Учител

Един Учител има в света.

Един е Учителят, Който носи истинското Знание. Той има много проявления в Живота, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговата проява, едновременно с това ще намери и себе си.

Закон е: като намериш единия Учител, като намериш Бога, ще намериш и себе си. А да видиш Бога, да видиш и себе си, това е най-свещенният момент в Живота. За този именно момент човек живее.

Учител в света може да бъде само Бог. И когато Христос казва на учениците Си: „Един е вашият Отец“, той подразбира Великия, Единия Учител.

Учителят - това е Башта. Бог се превръща в Баша и взема известно отношение към нас по закона на Мъдростта. Ето защо под Учителя, в универсален смисъл на думата, ние подразбираем великата Божия Мъдрост, която внася истинското Знание в света, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси в Живота.

И така, един е Великият Учител в света, макар и много да са неговите проявления. Защото казал съм ви и пак ви казвам: едно е знанието, една е светлината. Но знанието от едно място не идва и светлината през един прозорец не влиза. Неизбройми са пътищата на знанието, неизбройми са прозорците на светлината.

Всеки, който е натоварен с мисията да изяви на хората Истината, не говори от свое име. Той говори от името на Единия Учител. Затова Христос казва: „Аз не дойдох в света да сторя Моята воля, а волята на Оногоva, който Мe e проводил.“ Всеки истински Учител, всеки Помазаник Божи е

изпратен със специална мисия на Земята. И тъй както човешките закони, които са, в края на краишата, отражения на законите в Духовния свят, изискват от обикновените преподаватели известен ценз, за да могат да въстъпят в длъжност, така е и в Духовния свят. Може да бъде Учител само онзи, който е осенен и помазан от Божия Дух.

Който не е осенен от Божия Дух, няма право да учителства. Защото ще престъпи Божествения закон.

Не мислете, че Учителите не са се учили. Те са минали школите на физическия, Духовен и Божествен свят и са имали откровението на целия Космос. Те познават вътреш-

ните закони на Природата, познават устройството на света, познават устройството на човека, неговия път на развитие и великото му предназначение. Те познават онези строго определени отношения между неговия Дух и душа, между неговия ум и сърце. И затова само те еднички могат истински да го ръководят по пътя на неговото развитие.

Но вие ще попитате: „Как можем да познаем един Учител?“ Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да дойде и като някакво външноявление в живота. Учителят идва като вътрешна, разумна проява в човека. Затова отвътре става познаването на Учителя - в душата на ученика. Мнозина възприемат известни мисли по внушение и мислят, че това е техният Учител, който им говори отвътре. Има обаче грамадна разлика между вътрешния говор на Учителя и внушението. Внушението е един акт на насилие. Говорът на Учителя е свободен акт.

[продължава на стр. 2](#)

Дни и на отворените врати

Училище „Изгрев“ е първото, в което комплексно ще се прилагат методите на Сълънчевата педагогика. То отвори врати на 30 май за всички родители и деца, по желали да го разгледат. Подготвената програма целеше да се пресъздаде един учебен ден, за да се усетят по-добре създадената среда, атмосферата, методите, които се прилагат.

Денят започна с утринни упражнения и Паневритмия под звуците на цигулка, флейта и китара. Последва разговор за Сълънчевата педагогика и за организацията на учебния процес. След обмена на информация дойде ред и на игрите. Както в ДШ „Бялото кокиче“, така и в училище „Изгрев“ всички се включват в тях - деца, учители, родители.

Музиката е основа на Сълънчевата педагогика, тя подпомага развитието на добродетелите, дарбите и способностите на децата, създава нагласа и вдъхновение за учене, подпомага преодоляването на негативни състояния. Предвидено е музиката да се прилага в обучението по всички предмети и при всички занимания. И в дения на отворените врати тя присъстваше навсякъде, започна като музикален поздрав, после по време на Паневритмията, звучеше също и в творческото ателие, и в музикалната стая, където децата опитаха различните инструменти: цигулка, китара, флейта, ударни инструменти, пиано. Дори и родителите се включиха в заниманията.

27.06.2015
Отворени врати на училище „Изгрев“

Творческото ателие заема централно място в училището. Това е мястото, където децата могат да проявяват, развиват и обогатяват талантите си; да придобиват нови опитности. През този ден ателието се изпълни с красиви рисунки, фигури, чудесни символи; преобладаваха слънцата, пъстротата на природата; кипеше свободата на творческото въображение.

Децата колективно изработиха обща художествена композиция. Видяхме, че когато се включат няколко детски ръце, може да се образува цяла вселена. И като се гледаме в тяхното творчество, виждаме, че тук не се бърза - всичко върви някак подредено, а до всяко цвете, до всяко живо същество има ангел или слънце, които се усмихват. Навсякъде блика надеждата, че доброто е във всичко и във всеки.

На 27 юни от 17 до 20 часа ОУ „Изгрев“ за втори път отвори врати за родители и деца, за да представи отново и в още по-запърен вид условията и възможностите, с които то разполага: творческото ателие, музикалната стая, интерактивни дълги, двора на училището, удобен за игра и упражнения. Също така и да представи пред родителите въпроси, свързани със същината на Сълънчевата педагогика, организацията на учебните занимания, творческото развитие на децата, приема през новата учебна година.

Детски събор в Ксилифор

Тази година приятели от Великотърновската група за втори път имахме щастето да сме домакини на традиционния детски събор, който се проведе на 13 и 14 юни в местността Ксилифор. Това бяха два прекрасни слънчеви дни, изпълнени с детски смях, игри и забавления сред великолепна природа. Пристигнаха малки, по-големи и още по-големи гостенчета от Русе, Търговище, Варна, София, Русе, Шумен и Разград.

Денят ни започна с деветте гимнастически упражнения, дадени от Учителя на Милка Периклиева за тониране на най-малките деца. Ето какво разказва Милка Периклиева за тях:

„По онова време писах втората част на сборника си „Игри и песни за деца“. Имах желание да включам някои от упражненията или песните на Учителя, но се чувствах задължена да поискам позволението му за това. И така, отидох на Изгрева. Пред приемната му има-

ше приятели. Дойде и моят ред.

- Учителю, ще разрешите ли да включам някои от упражненията Ви в мой сборник или на някои от песните Ви да сложа движения?

- Кога ще се печати книгата? - беше първият ми въпрос.

- По всяка вероятност след един месец.

- Ще ти дам специални упражнения.

След тези думи той затвори очите си за няколко минути. Наблюдавах учудена: какво става? Мислеше ли Учителя или бе задряпал, уморен? Не

можех да разбера, стоях, без да мърдам. След малко той ме погледна, стана от стола си и каза:

- Пиши!

И самият той започна да прави ритмични, плавни упражнения, като обясняваше:

- Всяко движение е привличане на сили. Ако движенията се извършват правилно, с необходимия ритъм, те ще развият много добродетели у децата. Това е за щедрост... Движенията ще привлекат известни Същества на светлината, на любовта, на милосърдието, на вярата...

По този начин Учителя

ми демонстрира девет упражнения и аз ги записах. След това поискам да ги изиграя и едновременно да чета написаното. Благодарих му, казвайки, че те са лесни и приятни.

- А какво име да сложа за този автор: „Бейнса Дуно“ или само „Учителя“?

- Първо ги опитай с децата. Виж дали ще им харесат и как ще ги играят. Въпросът за авторството не е важен. Няма нужда да пишеш автор. Източникът е един. Ако хората достигат винаги този източник, ще пият чиста вода. Движения и ритъм - това е хармония на сили. Ритмични движения при акомпанимент на музика могат да извършат чудеса!

Благодарение на Дочка Михова и децата от Търновската група имахме и музикален съпровод за песничката, с която започват упражненията.

„По двама все напред...“ - пееха децата и бодро маршираха под звуците на цигулките.

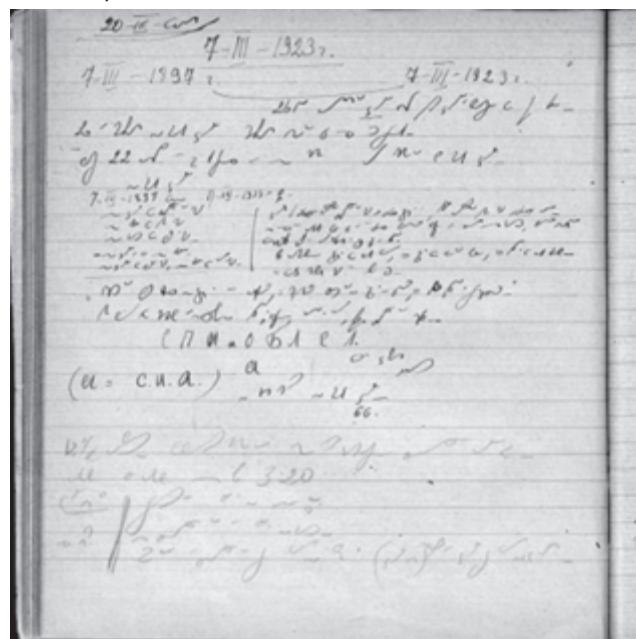
[продължава на стр. 7](#)

Непознатият Петър Дънов

/продължение от бр. 3/

Но да продължим. В личния тетер със стенографски записи на Савка Керемидчиева - другата близка и предана на Учителя Петър Дънов духовна ученичка - на 20 март 1923 г., вторник, в бележника си за същата тази дата, е записала: „**7 март 1897 г. - 7 март 1923 г. 26 години, откакто Учителя като духовен Учител е дошъл в това тяло. Днес е празник на моя Учител. Празник, който само аз го знама**“ И пояснява: „**7 март 1897 г., Варна - 7 март 1923 г. (20 март 1923 г., н.ст.), София**“.

Савка Керемидчиева е добавила, че това е доверено от Учителя Петър Дънов „на ул. Опълченска № 66“ в София, където от 1906 до 1926 година П. Дънов живее и често държи беседи там.

Извод: При идентична информация относно датата, споделена лично от Петър Дънов с Мария Тодорова и със Савка Керемидчиева, макар и в различни години, **няма съмнение, че датата на слизането на Духа върху него е 7 март 1897 г.** И мястото на необикновеното, третото ключово събитие в живота на Петър Дънов, **е в град Варна**, както точно е записала Савка Керемидчиева.

Имам още едно основание да приема за сигурно място на Посвещението град Варна. И то е следното. На 5 януари същата 1897 г., Настоятелството на читалище „П.Р. Славейков“ във Варна е избрало Петър Дънов за библиотекар-домакин на читалището. Следователно, той има ангажимент във Варна. Не виждам как точно три месеца след избора му за библиотекар ще тръгнат посред зима заедно с баща си за далечното за онези времена село

Тетово - като че ли са били предупредени специално в Тетово да очакват този мистичен акт?! И там, да седнат в кърчмата, и да чакат Духът да слезе върху Петър Дънов пред очите на баща му (като пред необходим свидетел!?) - простете на приятели, това ми звучи несериозно.

Затова аз приемам записаната от Савка Керемидчиева информация - „**7 март 1897 г. (ст.ст.), Варна**“, за напълно достоверна. И с това въпросът за слизането на Духа над Петър Дънов „кога и къде“ за мен е изчерпан.

••• Нека продължим. Сигурно е, че на 23 януари 1895 г. П. Дънов слизга от кораба „Етрурия“ в Ливърпул, Англия, пристигайки от Ню Йорк. В корабния дневник той е записан като „Преподобният (или почитаемият) П.К.Дънов“.

И, както разказва в спомените си Николай Дойнов, през м. февруари 1895 г., след шестгодишно обучение в

Америка и шест и половина години пребиваване там, П. Дънов се завръща в България.

••• За периода след завръщането на Петър Дънов от следване в Америка, също от десетилетия, се говори и пише, че до 1900 г. той е прекарал три или пет години изключително в „уединение, самота, размишление и молитва“. Наистина ли само на такава дейност е посветил тези свои години Учителя Дънов? За духовната личност Петър Дънов, обещала се в 1884 г. да следва Христа, да отделя време за уединение, съзерцание, размишление и молитва, е неотменна реалност. Но за високообразована личност Петър Дънов има широко поле за изява в обществения живот на Варна и България.

Ето един прям спомен за такава обществена дейност на П. Дънов от книгата на Димитър Войников: „**На 12 май 1896 г. Петър Драгулев и други тракийци основали във Варна тракийското емигрантско дружество „Странджа“ напълно независимо от курса на българската държавна по-**

литика. И започнала упорита идеино-просветна дейност между емигрантите. Отначало във Варна, а по-после и в други градове и села, където живеели източнотракийци. В тая работа се впуснали мнозина и всеки вършел каквото може. Във връзка с тая дейност ще направя едно съобщение, което ще изненада мнозина, както изненада имен, когато го научих. Райко Войников ми разказа, че сред агитаторите имало един, който, може би от скромност или друго, не се явявал пред голяма аудитория от слушатели. Странният човек подбирали млади хора, сред които и Райко Войников, и говорел за националната революция на хубав език, но с прости думи, та всички го разбирали и запомняли каквото кажел. Този човек имал учуващо въздействие върху ума и чувствата на слушателите си и се казвал Петър Дънов. И когато след много години Райко Войников се научил случайно, че Дънов има последователи и поклонници в цялата страна, той не се изненадал. Знаел, че каквато и мисъл да се роди в главата на Дънов, тя била предавана толкова убедително, че буквально омагьосвала слушателите.“

На 29 декември 1896 г. във Варна Петър Дънов взема участие в митинг, организиран от същото дружество „Странджа“, като член на Бюрото на митинга, който се провежда по повод „**лошото положение на християните и другите немюсюлмански народи в Турция, особено това в Македония и Одринския вилает, които продължават да живеят в робство**“. Митингът завършва с Резолюция. Тя е подписана от Бюрото на митинга с председател капитан Петко Кириков и е изпратена до посланиците на Великите сили в Цариград (Русия, Франция, Англия, Германия, Австро-Унгария и Италия), до българското правителство и до всички по-важни чуждестранни вестници. Допускам, че английският превод на Резолюцията е дело на Петър Дънов.

•••

След завръщането си в България Петър Дънов не е само в „уединение, самота, размишление и молитва“. Активната му общественополезна дейност показва, че той е част от плеядата млади българи, образовани се в чужбина, които, завръщайки се в Родината, желаят и правят всичко възможно да повдигнат духа, образоването и културата на доскоро поробения си и неграмотен български народ. Наред с тази силно изразена патриотична нагласа, Петър Дънов приема „**задължението на духовен Учител, който се е въплътил в това негово тяло**“. И успява с десетилетия да съчетае гражданска си позиция с духовното си задължение - да работи сред българския народ за приемане от него на Божествената Любов, Мъдрост и Истина като най-висш идеал за човека.

Людмила Т. Димитрова - библиограф

от стр. 1

И затова, когато Учителят говори отвътре, ученикът се възхиства. Ала и когато Учителят говори отвън, чрез думите на някой език, неговият говор има определени качества. Учителят употребява всяка дума на мястото си. Той знае защо е употребил една дума и какво въздействие ще произведат нейните трептения.

Понятието за Учител е строго определено в Живата Природа. Учител е само онзи, у когото няма никакво насилие - той е силен, но не упражнява насилие. Учител е само онзи, у когото няма никаква лъжа - неговата възвишена разумност изключва всяка лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво зло - неговата доброта изключва всяко зло. Щом у някой човек има насилие, лъжа и зло, той не е Учител, той е ученик. Това е най-простото и най-достъпно определение за Учител и ученик.

Присъствието на Учителя се познава по това, че той дава Живот, Светлина и Свобода. Защото Учител е само онзи, който живее и работи по законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Който не спазва още на-

Учител

пълно тези закони, той е ученик.

Учителстването подразбира един процес на висше самосъзнание. Трябва да се извърши един чисто духовен процес между Учителя и ученика. Необходимо е, при това, пълно съзнание за задачата, която те имат да изпълнят. В случая трябва да съществува такава пълна обмяна между Учителя и ученик, каквато съществува между детето и майката в нейната утроба.

И както човешкият Дух работи в утробата на майката, за да изгради тялото на детето, както той се учи при този процес, вземайки участие в работата, която върши Духът на майката, та и Учителят и ученикът трябва да работят едновременно с помощта на Божествения Дух, за да изградят духовното тяло на ученика - неговото вечно жилище.

Ясно е тогава каква деликатна и отговорна работа е да бъдеш духовен Учител, това ще рече да раждаш духовно.

Учителят на Бялото

Братство, Учителят на Истината към своите ученици им казва: „Не се наричайте Учители!“ Ако някой си позволи самоволно да учителства и осакати духовно някои души, ще отговаря пред великия закон. Великият закон е благ, но и справедлив. Всички самозвани учители биват хвърлени в затвор и след като излежат своето наказание, чак тогава ще поемат правия път на своето развитие. А знаете ли колко хиляди години са потребни за това?

Ще ме попитате сега как се познават истинските Учители от лъжеучителите, как се познават учителите на Бялото Братство от тези на Черното. Учителят на Черното братство не познава Истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича в най-хубави дрехи, носи най-скъпи украсления и накити и си слага пръстени, обсипани с брилянти. Той казва на учениците си: „Само мен ще слушате, само в мен ще намерите Истината.“

Учителят на Бялото

Братство се облича скромно, но винаги чисто и спретно. Той не носи пръстени и украсления. На учениците Си казва: „Не очаквайте много от мен!“ За да не изпадне ученикът в заблуда, той иска да го накара сам да изпита чистотата на своя Учител, сам да намери неговите вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блясък. При това, Учителят на Бялото Братство не ограничава учениците си, а им дава пълна Свобода.

Учителят на Бялото Братство, Учителят на Истината носи със себе си три неща: свобода за душата, светлина за ума и чистота за сърцето. Лъжеучителят носи със себе си робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване за сърцето.

За да имате обаче пълна представа за Учителите, ще ви кажа, че има и друга една категория учители - Великите Учители на Всемирното Братство, които познават методите и на едните, и на другите и регулират тяхната дейност.

Издането на един Учител на Земята е разумен акт на цялата Жива Природа.

Зада се прояви един Велик Учител, трябва всички разумни души да се съберат на едно място. При това на Земята също трябва да се подгответът съответните условия за неговото издаване.

Само за да набележа бегло пътя, по който тези условия се създават, ще кажа: трябва да се родят двама гениални хора, за да се роди един светия - в смисъла, който Живата Природа придава на тези думи. А за да се яви един Велик Учител, трябва да се родят десет светии. Ясно е тогава защо Учителят, който е една колективна единица, отразява живота на целия Космос и защо неговият живот, от своя страна, има отражение в целия Космос.

Учителят черпи своите знания и принципи от великата книга на Живота, в която всяко камъче, всяко клонче и цветче, всяко растение и животно, всяко човешко същество, всяка жива форма с една реч представлява написани слова. Когато той вземе един лист от някое дърво, разглежда го и чете кога, къде и при

какви условия се е развили този растителен вид, какви са били хората тогава, какво е било състоянието на Сълнчевата система. Той прочита и много събития от настоящия живот, на които този лист е бил свидетел. Защото всичко оставя следи и отпечатъци върху този лист. Листата на едно дърво хронират всичко, кое то е станало в неговата околност. Те носят вест за това какви хора са минали, какви са били техните мисли, желания и постыдки. За Учителя няма безсловесно същество в Природата - всичко му говори на свой език.

„Учителю благи!“ Тези думи съдържат в себе си всичките Божии блага. Те носят в себе си условия за осъществяване на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Те носят в себе си условия за осъществяване на всички добродетели. Тези думи са ключ, с който могат да се отворят вратите, затворени от векове насам. Те представляват магическа формула, силата на която може да се изпита и провери. Вяра се иска за това.

Из книгата „Учителят говори“ - съставител Георги Радев

Влиянието на музиката в живота

(ЕСЕ ПО ТЕМА, ЗАДАДЕНА ОТ УЧИТЕЛЯ)

„Цялата природа е пълна с красота и хармония, с песен и живот.“
Учителя („Качества и линии на красотата“)

Дори не мога да си представя какво би бил животът без музика. Та тя е навсякъде в природата - в шепота на тревите и листата, в повея на вятъра, в ромоленето на водата, в песента на дъждовните капки, в птичите трели на изгрев сънцето... Ние просто сме потопени в нейната животворяща хармония. Без нея животът би бил глуха, безплодна и безотрадна пустиня.

През целия си живот съм се чувствала свързана с музиката по един необясним начин, въпреки че никога не съм се занимавала професионално с нея, а само любителски и то доста несериозно, уви! Но може би в предишния живот съм била в по-тесни отношения с нея, защото винаги ме е вълнувала по един невероятен начин. Доскоро си мислех, че огромната ми любов, и дори пietet към музиката са, за жалост, несподелени, защото Бог не ме е дарил с талант в това най-велико (за мен!) изкуство, но най-после прозрях, че съм щедро възнаградена за своята любов и преклонение (при това умножено по три) чрез децата ми. Защото: „От Господа стана това и чудно е в нашите очи... как тъй три певици са се родили в семейство, където нито един от родителите не притежава музикални заложби, които да предаде на децата си по генетичен път?!

Музика, музика, музика... Музика за ушите, музика за сърцето, музика за душата... Има музика, която сякаш насища въздуха около мен с цветове; цветове-звуци, които пораждат съновидения и ме понасят като безплътна сянка на своите криле, за да ме издигнат до Небесните селения (музиката на Сен-Санс, на Григ, на Елгар). Сякаш

пее самата ми душа, окъпана в лъчите на сънцето. Има музика, която докосва най-нежните струни на душата ми и изтряга оттам една почти болезнена лиричност. Музика, която ми „говори“ като най-близък приятел, който съпраживява болката и възделенията ми заедно с мен; музика, която придава форма и очертания на моите блянове и ги прави почти реално осезаеми и досегаemi (ноќтурните на Шопен, излезли изпод пръстите на Рубиншайн или Вайсенберг). Има музика, която отприцва най-съкровените ми емоции, която ме разтърсва из основи (Реквиема на Моцарт). Тя сякаш преобръща душата ми и предизвика у мен истински емоционален и духовен катарзис. Има музика, която ме покорява завинаги, защото е вълнващо на абсолютната Красота!

Музиката е магия! Особено когато я слушаш на живо! Обичам магията на живота изпълнение заради две неща: първото е усещането, което ми създава диригентът. Когато е наистина добър (като Йордан Камджалов), той просто изживява музиката на сцената. Съвсем осезателно чувствам как музиката „сли-

за“ от нейните небесни селения, как той я улавя като някаква свръхчувствителна антена, как тя преминава през него и се индивидуализира, сякаш полага своя ex libris върху творбата на композитора. Като че ли виждам вълните от вибрации, които еманират от ръцете му към изпълнителя, а те ги улавят във въздуха и чрез своите инструменти ги материализират в звуци.

Второто е завладяващият емоционален контакт, който се създава между изпълнителя и публиката, особено когато той е виртуоз от класа, с каквото малка България може с право да се гордее. Малко е да се каже, че това е едно магнетично привличане, подобно на любов от пръв поглед! Колко хора са в състояние да спрат дъха на хиляда души, събрани в една зала; да установят контакт с душата на всеки един поотделно? Само музиката е в състояние да направи това чудо, защото нейните посредници - гениалните композитори, великите певци и музиканти - са не просто магьосници, владеещи до съвършенство своето изкуство - те са преди всичко проводници на Божественото, те са посланици на Ангелския свят! Зато-

ва талантливият изпълнител е способен да завладее душите на толкова хора, да черпи от тях енергията и вдъхновението, необходими му за алхимичния процес на творческия акт, но и да им връща стократно тази енергия и вдъхновение, филтрирани през най-фината материя на Божественото - музиката.

Петра

Концерт

Слушай, душе, гласа на цигулката - тези тонове светли и живи - днес пред Бога за пръв път си булката, на която младоженецът свири... Хайде, вече свали си воалите, пригответи се, незнайна, да цъфнеш и да въдъхнеш надежда на слабите, щом ухание свежо разпръснеш... Слушай, душе, гласа на цигулката - тези тонове светли и живи - днес от твоя Отец си целуната... Чуй небето как пее и свири!

Антония Йорданова

*
Свещена музика от багри
е Изгревът на Твоя ден.
Какво велико, вечно Раждане!
Мигът да е благословен!
Мигът, във който Любовта
отправя тиха ласка нежна
към теб, към мен и към света,
и към Вселената безбрежна.
Свещенодейства всеки лъч
във Живия Божествен Храм.
Душа, какъв велик урок
поднася ти Творецът сам!

Божана Писарева

Музиката - това е дихание на съзнанието.
Чрез музиката човешкото съзнание диша.
Музикалният свят е среда, чрез която душата се проявява на Земята.

Без музика, без музикалната среда, която светът на тоновете образува, душата и духът на човека не могат да се проявят.

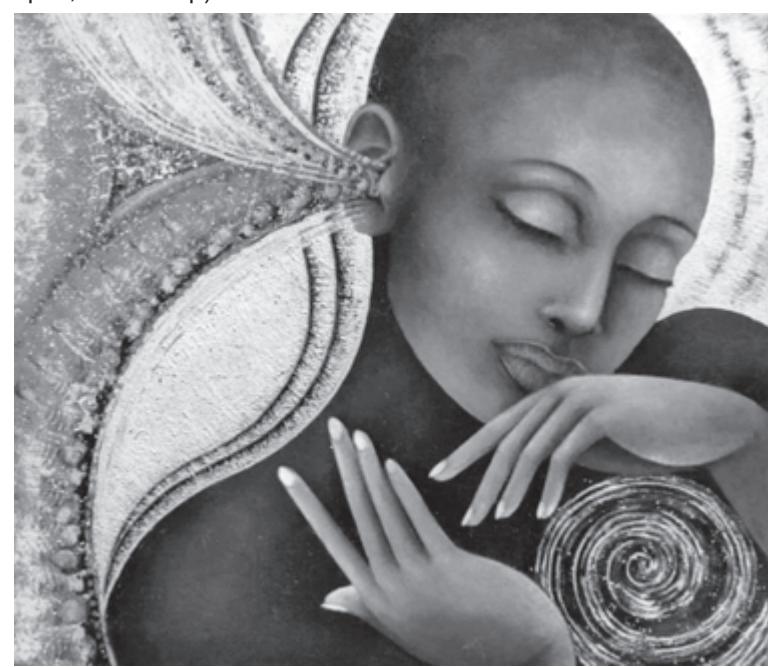
Любовта без подходяща музикална среда също така не може да се прояви.

А Любовта - това е великата реалност в живота.

И когато казваме, че Любовта не може да се прояви без музика, ние подразбираме оня разумен ред в проявите на Природата, който в случаи се изразява по следния начин: музиката е среда на съзнанието, съзнанието е среда на човешкия ум, а умът е среда на Любовта.

Така вървят нещата във възходяща степен.
Ето защо ние твърдим, че музиката, разбрана във висок и широк смисъл, е като подготовкителна среда на най-великата реалност в света - Любовта.

Учителя

Фестивали на здравословния начин на живот „Здравей, Здраве!“

За шести пореден път в Пловдив се проведе традиционният вече фестивал на здравето „Здравей, Здраве!“. Идеята за тези фестивали се роди през 2010 година в Пловдив, като инициаторите и кръстниците бяха Антон и Мирела Паргинови от Русе. Фестивалът има за цел да популяризира здравословния начин на живот във всички негови аспекти: физическо, емоционално, ментално и духовно здраве, като използва основно ресурсите на Пловдив и за Пловдив. В тези дни на празника на Здравето си дават среща специалисти и експерти в областта на алтернативните, традиционните и съвременните методи за превенция и лечение, които запознават обществеността с прости и ефективни начини да се грижим за своето здраве. Фестивалът е трибуна на холистични лекари, консултанти, лектори, терапевти, хора, занимаващи се с психология помош, треньори на лечебни двигателни техники, които представляват един впечатляващ и завладяващ свят в полза на здравето. Основният дух на фестивала е инспириран от древната максима „Здрав дух в здраво тяло“. Организацията е дело на няколко десетки доброволци и има абсолютно некомерсиална цел. На първия фестивал имаше десетина лектори и скромно изложение на здравословни продукти. Тази година лекторите и водещите практики и работилници бяха над 100, разпределени в седем зали, в които се случваха паралелно събития. Отделно от това в градската градина имаше програма „Движение“, където посетителите имаха възможност да се включат във функционални тренировки, тайчи, йога, попинг, капоеира, спирална гимнастика, зумба, салса, регетон, или да бъдат част от уникална практика „Живей бавно“. Естествено, и Паневритмията беше част от разнообразния спектър практики.

Трудно е да се опише всичко, което пловдивчани имаха щастие то чуят, видят и преживявят тази два дни на празника на здравето. Темите бяха обособени по зали: Голяма зала, където бяха представени лектори с актуални и иновативни теми; зали за психология, здравословно хранене, йога и духовни практики; зала за дискусии и зала за работилници, в които желаещите можеха да се научат как да си направят домашна паста за зъби, например, или да поработят с глина.

Началото на лекциите бе дадено от д-р Марчин Илиев, хипнотерапевт, които се спря на темата за чудодейното лечение и какво ни пречи да го постигнем. Потокът продължи с Петър Петров и темата за регресиите, Никола Стоянчев - за лечение по духовен път; дядо Владо - народен лекител, които сподели своите ценни рецепти, чрез които много хора, отписани от съвременната медицина, са възвърнали свое то здраве. Традиционни гости на пловдивския фестивал са Валентин Илиев (Оренда и българите) и Розмари Де Мео, които са известни радетели на древните български практики за лечение и духовност. И това беше само началото. За тези, които се интересуват от лекторите и техните теми, има сайт, където се качват много от лекциите, които могат да се гледат свободно в сайта: www.zdraveizdrave.org.

За малките деца, в специално обособен

Фигура 1
Изложението в Дома на техниката

Фигура 2
Функционална тренировка в градската градина

Фигура 3
Демонстрация на карате в градската градина на Пловдив

Фигура 4
Залите и тази година бяха препълнени

Фигура 5
Детски кът за най-малките

Фигура 6
Паневритмията - красивият изгрев на човешката душа

кът, се грижеха доброволци, до като техните родители се наслаждаваха на богата програма.

Част от колорита на фестиваля са изложителите на здравословни храни и продукти. Тази година имахме повече от 30 изложители! Освен продукти, които можеха да се опитат на място, те предлагаха и услуги като диагностика на тялото с алтернативни методи, например скена, квантова диагностика и др.

Традиционно във фестивалите участват приятели и симпатизанти на Братството - като помощ в организацията на фестивала и като лектори, споделящи своите знания в съответни области или теми и практики, дадени от Учителя. Тази година гости бяха Слав Славов, който представи училище „Изгрев“ и методите на работа в Сълнчевата педагогика, изградена върху принципите за образование и възпитание, дадени от Учителя. Андрей Грива и Галя Герасимова представиха „Вкусните мисли“ - идеите на Учителя за храненето и неговото място в духовното израстване на човека. Мария Атанасова от Пловдив направи практическо занимание „Паневритмията - красивият изгрев на човешката душа“; Живко Стоилов - темата за състояния на съзнанието в духовните практики; Десислава Стоянова - темата за замърсяването с пластмаси; Веселин Орешков - Живителната сила на растенията...

За пръв път тази година идеята за фестивал на здравето запали още два града - Казанлък и Троян. На 15 и 16 май в Казанлък „Здравей, Здраве!“ зарадва казанлъчани с теми като „Здраве от природата“ на д-р Светла Балтова; „Как да си отглеждаме супер мозък“ на Линда Дудек (Дания); „Българските супер храни“ на Георги Жеков; „Тангризъм и здраве“ на Спас Мавров; „Пси - психика, ситуации и изпитания“ на д-р Кирилов; „Холотропното дишане като път към цялостта“ на Петър Коджабашев; „Психо-Биология“ на Живко Стоилов; „Здравословно хранене“ на Джорджия. Атмосфера на фестиваля беше повдигната от Георги и Теменужка Стойчеви с концерт по музика на Учителя „Музика за медитация“.

В Троян фестивалът „Здравей, Здраве!“ беше открит от кмета на Троян г-жа Донка Михайлова. Първият ден протече в заседателната зала на общината, където бяха представени теми като „Фундаменти на здравето“ от инж. Вълчев и „Здраве от природата“ от д-р Балтова, а на площада се извикаха хора под съпровода на оркестър за народна музика „Заедно“. Вторият ден протече в екоселище „Азарея“ в с. Горно Трапе, където Мартин Иванов атрактивно представи своята нова книга „Звуци от тишината“; Сузана Томова, психолог, представи темата „Цветята - аромат, цвет и изцеление“; Калин от „Зеленият отбор“ разказа за „Независима банка за семена - Пелити“. Паневритмията, като път за хармония, отново беше част от фестивала, представена от Живко Стоилов. И това са само част от темите и заниманията, които лекторите и водещите споделяха безвъзмездно с участниците.

Живко Стоилов

Фигура 7
Презентация на Слав Славов за училище „Изгрев“

Фигура 8
„Розобер“ - представен от „Бяла роза“, гр. Казанлък

Фигура 9
Музика за медитация - Георги и Теменужка Стойчеви

Фигура 10
Светла Балтова: Лечение с елементите на природата

Фигура 11
Залата на общината в гр. Троян

Фигура 12
Паневритмията - път за хармония и здраве

По стъпките на предците ни в Италия с хор „Дъга“ от Пловдив

Една наша мечта с двегодишна давност вече е факт - да представим музиката на нашия учител Бениса Дуно във Вечния град. Поканата дойде от наш голем приятел - Серджо де Анджелис, който с наша помощ сформира група в Сант Оресте, предградие на Рим, и започна усилена работа по разучаване на Паневритмията и изучаване Словото на Учителя. Нашите духовни цели съвпаднаха с тези на Български Център „Просветление“, които бяха организирали пътуващ семинар по стъпките на нашите предци на Апенинския полуостров. Това пътуване ни обогати много и ни накара да се почувствуваме горди, че сме българи.

Още преди навлизането в първия град на Италия - Венеция - започна и разказа на Дамян Попхристов за богословската община, изградена тук от българския патриарх Стефан още в 929 година, както и за непрекъсванието през вековете разнородни контакти на Венецианска република с българската държава. С този град е свързан и духовният подвиг на Кирил и Методий за утвърждаването на славянобългарския език като каноничен след проведения диспут с триезничните. Последва посещението в стария университет на Болоня, основан през 1088 година, който през 1118 година получава статут на първия свободен от църквата университет благодарение на преподавателя по гражданско право Булгаро дей Булгари - преподавател по това време в университета и губернатор на града. Заради блестя-

щите си пледоарии той е наречен „Златната уста“. В капела „Санта Мария дей Булгари“ (църквата на българите) не можахме да влезем поради мероприятие, но успяхме да посетим централната аула на правистите, която до миналия век е носела името му. Днес се нарича „Стабат Матер“, защото тук Доницети дирижира за първи път именитата творба на Росини. Отдадохме почит на мястото, като изляхме 91. псалом по музика на Учителя и подарихме на националната библиотека, която се помещава в стария университет, едно великолепно издание на „История Славянобългарска“, предоставено от Сороптимист интернационал, съюз „България“ и СИ „Старинен Пловдив“.

Следващата ни спирка беше красавата ренесансова Флоренция. Интересно бе да научим, че в 1212 г. там имало утвърдена богословска община, просъществувала повече от 100 години, и че в училището към нея са учили видни граждани на Флоренция. И когато в 1231 г. папа Григорий IX учредил Инквизицията против богословите, поверил това на доминиканците. Нашата сестра Йорданка Хаджийска ни заведе на мястото, където в 1244 г. са умъртвени последните богослови. Съвсем наблизо в църквата „Санта Мария Новела“ се поклонихме пред тленните останки на един друг велик българин и Вселенски патриарх - Йосиф II, който през 1439 година на Фераро-Флорентинския събор отстоява идеята за обединението на Източ-

ногравославната и Католическата християнски църкви. Негов барелеф видяхме и на централната порта на катедралата „Свети Петър“ в Рим. Доказателство за изключителната харизма и уважение, с които се е ползвала тази голяма историческа личност, е и фреската в двореца „Медичи Рикарди“ във Флоренция, която представя тържественото влизане на Вселенския патриарх в града.

След разказа на Дамян Попхристов за ролята на богословите за духовното издигане на цяла Западна Европа и особено Италия, ренесансова Флоренция ни се видя още по-красива и впечатляваща с великолепните си музеи, с духа на Данте и Петрарка, с имената на най-големите скулптори, архитекти и художници: Арнолдо ди Камбио, Джото, Микеланджело, Донатело, Брунелески, Тициан, Вазари, Верокио и много други. От купола на „Санта Мария дел Фиоре“ (главната катедрала) и от площад „Микеланджело“ се любувахме на красивите градини, на закрития мост „Понте Векио“ и блестящата под нас река Арно.

Дойде и дългоочакваният трети ден с първия ни концерт в градчето Сант Оресте. Кацнал на едно високо плато в предградията на Рим, подножието му е заобиколено от златистата лента на река Тибър. Концертът, замислен първоначално само за братската общност, прerasна в общоградски концерт. Пренесохме го на най-високия площад в града. Закътано сред стариинни сгради, мястото имаше

чудесна акустика. Започнахме късно вечерта по светло и завършихме под небе, осенено със звезди. Романтично, красиво и вдъхновяващо! Независимо от силния вятър, публиката непрекъснато растеше, привлечена от необично звучащата за тях музика. В кратко слово сестра Йорданка Хаджийска представи живота, словото и музиката на Учителя Бениса Дуно на италиански език. Съдържанието на всяка песен беше представяно с кратък насочващ текст. В паузата Серджо де Анджелис разказа за топлото посрещане в братската общност на град Пловдив и прочете свои стихове, посветени на това пребиваване в България. Във втората част на концерта представихме братски песни под наслов „Сълнчевите песни на България“, като бяхме подбрали песни в неравнodelни размери, насочвайки внимание към сълнчевия ритъм (7/8 размер). И те бяха възприети от публиката с възторг и горещо аплодиране. Концертът завърши с братски прегръдки, с много топлота и с покана за италианско гостуване в България. Настанени като гости в домовете на домакините ни, успяхме отново тяхната сърдечност и приятелство по време на братската вечеря, на която си разменихме подаръци и адреси с надежда, че скоро отново ще се видим.

В ранното утро на следващия ден всички - българи и италианци, повече от 30 человека - се събрахме на стариинен амфитеатър с кръгла сцена. Кацнал на най-високото място в естествен парк, от него се откриваше приказна гледка към долината,

обградена в мистична бляга, а ние горе играехме Паневритмия и душите ни летяха и се сливаха във висините. Така изпълнихме и една мечта на братската група от Сант Оресте - да танцува заедно на това магнетично място.

И макар че ни се искаше да останем повече, потеглихме за Рим, където вечерта ни предстоеше друг концерт в българското неделно училище „Асен и Илия Пейкови“ в сърцето на Ватикана. Вечният град ни посрещна с величието на античния форум, Колизеума, Капитолийския хълм, прекрасния площад пред катедралата „Сан Пиетро“. Но най-много ни развлнуваха местата, свързани с нашата история. Посетихме манастира „Санта Пасквалия“. Там е живял, творил и починал Св. Кирил. Само на 100 метра е величествената катедрала „Санта Мария Маджоре“, където в 868 г. папа Адриан II е обявил българската азбука за канонична.

Уморени, но и концентрирани за предстоящия концерт, отново се върнахме на площад „Сан Пиетро“. Българското училище се помещава до малката уютна църква от шести век „Сан Лоренцо“, притежание на Ватикана. В нея се събра българската общност за среща, посветена на българския дух, на детето на двамата братя Кирил и Методий и на българската следа, оставена на Апенините.

Тя започна с тържественото изпълнение на „Благославия, душа моя, Господа“ и други духовни песни от Учителя Бениса Дуно. Последва кратка беседа по темата, изнесена от Дамян Попхристов, и вечерта завърши с пес-

ни в български национални ритми, които на караха публиката на два пъти да стане на крака. Завършихме с „Дух непобедим“. С огромна благодарност подарихме на нашите домакини, в лицето на Венета Ненкова, прекрасното издание на „История Славянобългарска“, която тя прие с благовенение.

Финалът на нашето пътуване бе на следващия ден в църквата „Сан Клементе“. Тук са мощите на Св. Кирил. Долу в криптата не беше възможно да слизем, но Дамян Попхристов настоя пред един от отците да приемат и поставят на гроба (сега празен, защото мощите са пренесени горе в църквата) малката кутийка с пръст от България, която бяхме донесли. Това беше първата част от мисията ни тук. После всички се събрахме пред нишата, където са положени мощите на Св. Кирил и е поставена голяма икона. Точно в този момент зазвуча органът на църквата. Ние всички казахме „Отче наш“ и молитва за България. Тя прозвучала още по-тържествено и силно на фон на музиката... Очите на всички бяха пълни със сълзи на радост, умиление и възторг. Достоен финал на нашето присъствие в Рим!

Разделихме се с групата, която продължи на юг по стъпките на предците ни там - албенските българи. На летището ни изпрати и внушителната статуя на Леонардо да Винчи, дело на българския скулптор Асен Пейков. Частичка от нас оставихме в Италия, донесохме от там много топлота, сърдечност и благодарност.

Надя Табакова

Интервю с Иоана Стратева

Иоана Стратева, на 72 г., цигуларка, е завършила НМА „Панчо Владигеров“. Работила е като преподавател по цигулка, камерна музика и педагогическа практика в Музикалното училище „Любомир Пипков“, НМА „Проф. Панчо Владигеров“ и НБУ, свирела е в различни оркестри и камерни формации. Има много солови концертни изяви и в настоящия момент.

1. Какво е музиката на Учителя за Вас?

Смятам, че съм имала голяма привилегия да познавам тази изключително ценна музика, да се докосна до нея, да я слушам или изпълнявам. Тя е нещо много съществено и важно в моя живот.

2. Кои са основните трудности при интерпретиране на подобен род дълбоко философска, окултна музика?

Колкото по-възвишена и гениална е една музика, толкова по-трудно е да я изпълниш на съответното ниво. Една от трудностите, за която бих споменала е, че винаги е трудно в една кратка и семпля на вид мелодия да успееш за две три минути да създадеш съответното състояние, да я изпълниш така съсредоточено и наситено със съдържание, за да можеш да произведеш ефект върху слушателя, да му предадеш съответното послание. Това е майсторство, за което се изисква голяма подготовка.

3. Усещате ли по различен начин вибрациите на окултната музика?

Да! Тя е винаги чиста, уравновесена, хармонична. Внася в мен успокоеие, ред, яснота, носи положителен заряд. Кара те да се замислиш и да отсечеш всичко ненужно, трансформира мислите и чувствата в по-високи нива, в които можеш по-добре да прецениш всяка ситуация, трудност или предизвикателство. Дава ми увереност в моите добри

възможности и в тези на другите хора. Когато успявам да се потопя в нея, усещам такава Красота, Хармония и Любов, че се чувствам едно с всички хора и с цялото Битие.

4. Как се подготвяте за концерт с музиката на Учителя? Извършвате ли някакъв вид „духовни практики“, преди да пристъпите към изпълнение на музиката му?

Под „духовна практика“ аз разбирам онези моменти, когато човек съзнателно работи върху себе си и със силата на волята и мисълта си се усъвършенства и разширява възможностите си. Естествено, всеки съвестен изпълнител репетира достатъчно, старае се да намери вътрешния смисъл на изпълняваното произведение, подходящите изразни средства, концентрира се, за да издържи на напрежението, което поднасят понякога сценичните изяви. При изпълнение на мелодия, която има текст, аз се водя от думите, от текста, понеже в музиката на Учителя има неразривна връзка между двета елемента.

5. Каква е връзката музика-текст в песните на Учителя?

Музиката и текстът в творчеството на Учителя Петър Дънов не са два скрепени елемента, а едно единно цяло. На това, в известна степен, се дължи уникалността на тази музика, създадена върху познанието на законите за съответствието на идея, слово, звук, цвят. Учителят е предал цялото си Учение в Музика.

6. Каква е ролята на музиката в цялостното учение на Учителя Бенинса Дуно?

Музиката е един от основните методи за възпитание и самовъзпитание в Училището на Учителя Петър Дънов. Той й дава голяма и значима роля в живота на човека, в човешкото общество и неговото развитие.

7. Смятате ли, че музиката на Учителя е благодатно поле за бъдещи творчески изследвания и търсения - разработки, аранжименти, композиране по теми от песни?

Определено „да“ и би било нещо много интересно.

8. Смятате ли, че музиката на Учителя трябва да се популяризира?

9. Каква е разликата между музицирането в малък салон, голяма концертна зала и сред природата, и кое предпочитате?

В средата природата е вдъхновяваща, в малък салон е приятно, всред кръг от приятели - най-лесно. За голяма зала се изисква поголяма подготовка. Многото публика изисква по-силно изльчване от страна на изпълнителя и това създава напрежение.

10. Спомняте ли си първата Ви среща с музиката на Учителя? Имате ли спомен за това, какви чувства произведе у Вас първото изпълнение на песен на Учителя, чуто, изпято или изсвириено?

От дете съм познавала тази музика, тъй като майка ми я изпълняше. Имам запазени силни спомени от някои вдъхновени изпълнения, които съм слушала.

11. По какъв начин смятате, че песните на Учителя въздействат по-силно - поднесени инструментално или вокално?

Най-силно въздействащо е вокалното изпълнение, но все пак всичко зависи от нивото на изпълнението (на интерпретацията).

12. Цитирайте по памет мисъл на Учителя за музиката!

„Музиката е най-гениалният израз на разумността на Земята.“ Учителя

13. Любима песен от Учителя?

Нева Санзу и много други...

14. Какво Ви носят ватанските песни, докато ги изпълнявате и слушате?

Те са молитви, медитация в музика.

15. Какво Ви дава тази музика при изпълнение и слушане? Каква е разликата да си изпълнител и слушател на музиката на Учителя? Какво представлява едната и другата опитност?

Когато си изпълнител, ти си активният елемент, правиш усилие да достигнеш до най-възвишеното в себе си и да го предадеш на слушателя. При слушането ти приемаш посланието на изпълнителя, обогатяваш се от него и се учиш същевременно как трябва (или не трябва) да се музцира. Според Учителя Петър Дънов слушателите съзнателно или несъзнателно участват и влияят на нивото на изпълнението. Той препоръчва слушателят съзнателно да участва и да подкрепя изпълнителя.

16. Трябва ли специфична нагласа, настройка за изпълнение или

слушане на подобен род концерти?

За изпълнението на всяка сериозна музика се изисква подготвка. Това го знае всеки артист и то въпросът е отговорност към професионализма, към изкуството, към композитора и от уважение към себе си. Относно слушателите, въпросът е свободен, но и слушателят носи част от отговорността за успеха на една интерпретация.

17. Когато репетирате за концерт, как свирите дадена песен?

Готова се много старателно, търся свой израз, старая се да е искрен, да идва от дълбочината на моето естество и да отговаря на вложеното съдържание.

18. Каква е разликата да пееш (свириш) тихо за себе си и изявата на концерт?

В известен смисъл тази музика е дадена за лично ползване и там е едно от най-силните и възпитателни предназначения. Погледно е да я използваш за себе си, защото съзнанието се концентрира върху съдържанието. При изпълнение за други, за публика, трябва да се усъвършенства и формата, в която се поднася и тя да отговаря на съдържанието. И това трябва да се проектира много концентрирано, за да може да въздейства. За всичко това се изисква и работа, и талант.

19. Имате ли усещане, че песните на Учителя „израстват“ с годините и Вашата интерпретация става по-задълбочена и вярна?

Иска ми се да мога да кажа „да“, но не съм сигурна дали съм обективна. Това слушателите трябва да кажат.

20. Смятате ли, че навлизането в дълбочината на тази музика става постепенно с течение на времето и с натрупвания, основани на четене на беседи, размишления, молитва и повишиване на професионализма на изпълнението, или смятате, че има „доноснати от Бога“ хора, които стават проводници, улавящи на момента Божествената промисъл в тази музика?

Да, но има наистина и „надарени“ артисти, които по-лесно влизат. Във всички случаи човек не бива да разчита на това, но да се подготвя по възможност най-добрия начин. Иначе може да излезе едно неинтересно, формално изпълнение, защото вдъхновението неинага може да се контролира.

21. Има ли място Петър Дънов сред композиторите на България и какво е то?

Петър Дънов като композитор заема специално място в културното наследство на България. За съжаление засега Той е

познат и ценен повече в стойността на неговото откриване, отколкото у нас. Има неизчистени предразсъдъци по отношение на неговата личност и философия, които са резултат от невежество, неинформираност или целенасочена заблуда.

22. Къде е мястото на музиката на Учителя в световното духовно-музикално наследство?

Музикалното творчество на Учителя Петър Дънов е едно изключително ценно и уникално духовно наследство за България и за света. Тя е представена пред-

стий неговото откриване, оценяване и използване. Настоящите му изпълнители са като първите пролетни птички, които го разнасят по света. Навсякъде, където е представяно, е приемано с уважение и възхищение. Музикалната общественост на България изостава с опознаването и оценяването на това наше изключително интересно и оригинално музикално наследство.

Интервюто с Иоана Стратева е взето от Григина Гиргинова през януари, 2014 г.

Словото на Учителя преброжда света

Неуморимият създател и разпространител на стойността Слово проф. д-р Иван Д. Венев зарадва читателската публика с нова книга - „Първият българско-френски речник на християнското учение на Учителя Бенинса Дуно (Петър Дънов, 1864-1944)“. Неповторим майстор при изгответянето на речници от всяка възможна характеристика - известен с тези си умения и зад граница, той е събрал 2397 думи, изрази и завършени мисли, извадени от беседите на Учителя, и грижливо и с разбиране ги е преведел на френски език. Речникът е първо по рода си издание и предлага богати възможности за подпомагане на преводачите и изследователите на духовно-културното наследство на Мировия Учител Бенинса Дуно.

Френската общност на Бялото братство е втора по численост след българската и нейната дейност е от значение за проникването на идеите на Учителя във високо развитите западни цивилизации. Появата на тази книга би могла да стимулира нашите френскоговорящи братя и сестри да задълбчат познанията си по български език, за да четат Словото на Истината в оригинал.

Уверен съм, че речникът бързо ще се превърне в настолно четиво и за последователите на това светло Учение, и за онези, които все още се колебаят да заемат позиция пред прегата на глобалните трансформационни процеси, обхващащи цялата планета. Речникът е протегната ръка за всички тях и достоен е за принос за осмисляне и оценка на Делото на Учителя на Новата култура.

Константин Златев

Гласът на душата

Тази година за първи път в рамките на ХХ Салон на изкуствата, организиран от Националния дворец на културата, беше включен концерт с музика от Учителя. Концертът се състоя на 12 юни в зала 9 на НДК и бе посрещнат с голям интерес от публиката, голяма част от която за първи път се докосва до музиката на Учителя.

Нашите прекрасни музиканти Иоана Стратева, Магдалена и Стефан Далчеви и солистките Гиргина и Пламена Гиргинови завладяха душите на слушателите с проникновената си и вгълбена интерпретация на някои от най-мистичните песни на Учителя, повечето от които на ватански език. Аранжиментите на песните бяха на Стефан Далчев, Георги Стратев и на Филип Стоицев.

Особено впечатляващо беше изпълнението на песните „Една вечна Истина“ и „Венир Бенир“ в аранжимента на Георги Стратев. Това беше истинската кулминация на този прекрасен концерт. Композицията е част от ораторията „Евангелие от Иоана“ на Г. Стратев, която той пише по мотиви от песни на Учителя. Тя започва с едно вгълбено, медита-

тивно цигулково соло - мистичен разказ за първата Велика Душа, след което зала та буквально се взрива от гласовете на Гиргина и Пламена и от мощното „Венир Бенир“ (Ти, Велики, Който благославяш всички и всичко) Бихар Бенум (да бъде благословен). Ил Биот (Бо-

же, благослови Великото, Младостта, Началото на живота!) Ил Безут (Благослови младия, начевашия, Божествения живот. Благослови Божественото, което зачева в душата - диханието на Бога, което сме приели първоначално!) Ом Биот (Той е сам - Единственият, Който

благославя) Ил Безут Ом Биот (Той е всичко. Той е навред) Зун Мезун (Целият наш живот) Бином Ту Мето (Сега така да бъде).

Тази песен е апoteоз на Сътворението! Великото, Божественото ражда и благославя малкото - душата. И малкото се изпълва с благоговение към Великото, към Бога. Душата си спомня времето, когато е приела първия дъх от Божието.

И тук, след това фортизмо от гласовете, подкрепени от другите инструменти и след развълнуваното и забързано темпо, в пълен контраст идва връщането към първата тема - към първата Велика Душа, носителка на Любовта!

Неслучайно концертът бе озаглавен Гласът на душата - на човешката душа, която е зачената в лоното на Великата Душа от Божия Дух и която пак ще се върне при своя първоизточник - Началото на всички началата!

И Духът ще се върне при Бога, Който Го е дал! Алфа и Омега! Начало и конец на цялото съществуване!

Петра

Утринен концерт във Варна

Един прекрасен утринен концерт с музика на Учителя и подбрани мисли от неговото Слово бе поднесен на варненската публика на 7 юни в зала на Радио Варна. Красивите сопранови гласове на Марияна Панова и Цветана Бандаловска, майсторското изпълнение на Струнен квартет

„Музика Езотерика“, под ръководството на Петър Ганев, изпълниха със светло вдъхновение и благодарност публиката. Така този юнски ден се превърна в своеобразен празник, като изпълни черноморското пространство с духовност и красота.

Ела, о, Светлина!

“И Светлината свети в тъмнината,
и тъмнината я не обзе.”
Ев. Йоан 1:5

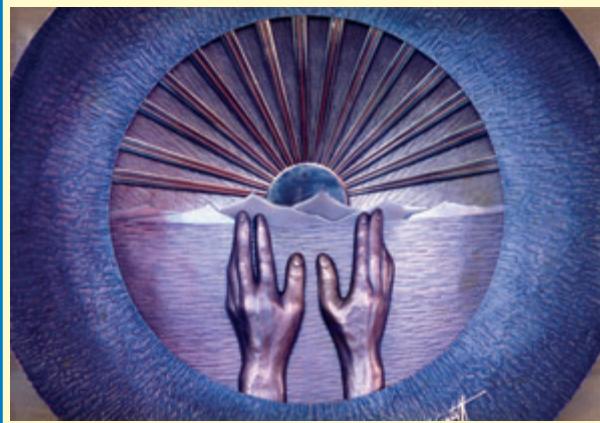
Ела, о, Светлина, като смирене и като детска нежност във душите ни. Мира свещен на изгревите чисти в сърцата запали, за да просветнат с усмивката искряща на Зората... Защото страшна е обсадата на тъмното - то алчно пипала към нас протяга да завоюва нови територии... Но Ти, о, Светлина, бъди ни крепост. Лъчите Ти безсъмъртни - светла стража срещу пороите на тъмнината... Бъди със нас, бъди със нас, Животворяща Светлина - сега и в бъдното... Завинаги!

Псалом 3

Господи, неизследими са
Твоите пътища
и безкрайна е Милостта Ти.
В ладията на Живота Си ни поставил,
в океана на Любовта ни люлееш,
в сълнчева светлина плуваме.
Толкова е хубав този живот,
с който Си ни изпълнил,
и богати даровете,
с които насищаш деня ни.
Но дал си ни, Господи, и нощ,
вълните ни връхлитат
и бурите изглеждат нестихващи.
Безбурно е морето, но само
вълните ще доведат рибите;
синьо е небето, но само
облаците ще донесат дъжд.
Тихо е в сърцето, но само
детото ще гонакара да трепне.
И както сеячът
хвърля семето в земята
и очаква посътото да зреет,
така и Ти, Господи,
си ни хвърлил в Живота
и даваме своя плод.
Обръщам взора си
към Тебе, Господи,
и от Сънцето израствам,
изпълваш ме с благодат.
Плевелите растат заедно с житото,
но не добиват неговата жътва.
Бъди ми жътвар, Господи,
посади ме на плодородна почва,

Жела Николова

Редакторски екип: Соня МИТЕВА - 0897847649,
Росица Иванова, Живко Стоилов
Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
За контакти: 0888228720;
5300, Габрово, ул. „Прохода“ 11, ап. 13
Електронна книжарница на издателство "Бяло братство":
<http://www.beinsadouno.com/книжарница>
Сайт на издателството: www.bialobratstvo.info
e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 1,00 лв.